

NEWS

Od recepce po vyvolání

17. července 2026, Tobias Engl

Pan Vogel tu ordinaci neznal. Nacházela se ve třetím patře domu na okraji centra, za skleněnými dveřmi, které se zavíraly tišeji, než čekal. Uvnitř bylo světleji, než si představoval. Čtvery dveře, jedna chodba, nikdo, kdo by mu řekl, kam má jít. Zůstal stát, lístek s termínem v ruce, a pocítil ten starý pocit, že je na špatném místě.

Pak uviděl obrazovku. Visela vedle pultu, klidná, v tlumené zelené. Přihlaste se prosím na recepci, stálo tam, a šipka ukazovala doleva. Pan Vogel šel doleva. Pracovnice si vzala jeho kartičku, něco natukala a na obrazovce se objevilo číslo. Jeho číslo. 27.

Posadil se. Před ním čekali další, každý se svým číslem, každý v klidu. Na obrazovce bylo vidět, kdo je na řadě a kdo přijde jako další. 24. Pak chvíli nic. Pak 25. Pan Vogel už nepočítal v hlavě, neptal se, nevstával, aby se podíval. Prostě se podíval a věděl.

Dřív to bývalo jinak. Tehdy se člověk u pultu zeptal, jak dlouho to ještě potrvá, a dostal odpověď, kterou nikdo nemohl dodržet. Tehdy sestra zavolala jméno přes celou místnost a všichni zvedli hlavu. Tady nikdo nevolal. Číslo stačilo.

26. Pan Vogel už sahal po bundě, když si uvědomil, že to ještě není jeho. Žena u okna vstala a odešla. Opřel se zpátky. Na obrazovce mezitím neběžel žádný reklamní spot, žádná smyčka s dalekými plážemi. To, co viděl, se týkalo jeho – jeho místa, jeho cesty, za chvíli jeho dveří.

Pak se objevilo. 27 a vedle toho, drobným písmem, kam jít: Místnost 3. Žádné jméno, nic, co by ostatní museli slyšet. Pan Vogel vstal. Věděl, kam. Chodbou dál, třetí dveře; cestu už viděl, než po ní vykročil.

Když později zase odcházel, obrazovky si už skoro nevšiml. Udělala, co měla, a přitom nikdy nepřekážela. Dobré místo, pomyslel si, zatímco se za ním tiše zavřely skleněné dveře: takové, které člověka vede, aniž by si toho všiml.

Obrazovku, která ho tím dopolednem provedla, provozuje ScreenWay. Pan Vogel se s tímto jménem nikdy nesetká. A ani nemusí.